

ЮВІЛЕЙ ПІДПРИЄМСТВА, ЮВІЛЕЙ КОЛЕКТИВУ

КОЛЕКТИВ СПІЛЬНОГО УКРАЇНСЬКО-БІЛОРУСЬКОГО ПІДПРИЄМСТВА "ТОМАШГОРОДСЬКИЙ ЩЕБЗАВОД №5" ВІДЗНАЧИВ 50-РІЧЧЯ З ДНЯ СВОГО ЗАСНУВАННЯ

Свято томашгородських каменярів розпочалося відправою урочистого молебню, який провів місцевий священик і яка стала в наших краях чи не традиційною. Та все ж, не дивлячись на духовний сан, як вияснилося пізніше під час нашої розмови, священика не менше ніж усіх нас хвилює економічний стан підприємства, крадіжки, що періодично скоюються на щебзаводах Томашгорода, завдаючи їм чималих збитків, заважаючи і без того далеко не ритмічній роботі щебзаводів. Але це було пізніше, а відразу після молебню до урочи-

дина, до якої завжди можна було звернутися за порадою і допомогою. Пропрацював Василь Васильович на підприємстві 25 років, аж до виходу на пенсію у 1976 році.

А в 1959 році прийшла працювати на щебзавод його донька Оля. Працювала обліковцем, касиром, бухгалтером. Росла майстерність дівчини, виросла і вона сама. Тепер це вже була не Оля, а Ольга Василівна, яка працює головним бухгалтером підприємства з 1979 року і по даний час. 39 років — такий трудовий стаж ветерана праці підприємства Ольги Василівни Кудитіної.

ма на підприємстві й династия Івана Гавриловича Щерби. 22 роки працює він водієм на підприємстві. Його дружина Надія Адамівна — гірник, а син Сергій теж пішов дорогою батька і працює водієм.

Багато хороших слів на святі було сказано й про багатьох інших працівників підприємства, зокрема бухгалтера Валентину Сергіївну Грабліну, "королеву бензоколонки" Олександру Андріївну Прит, ветерана праці Христину Миколаївну Стрілець, начальника вироб-

бійна робота цеху. Високий професіоналізм, працелюбність, щирість, відданість улюбленій справі — ось основні риси його характеру. Днями Андрій Володимирович відсвяткував свій ювілей — 60-річчя з дня народження.

Згадали учасники святитих, хто працював на завод довгий час і вже пішов з життя, вшанувавши їх пам'ять хвилиною мовчання.

І, звичайно ж, багато теплих слів на святі було сказано на адресу директора підприємства Василя Івановича Богданця. Минають роки, 42 з них віддано рідно-

у після молебню до урочи-
стого відзначення свята при-
ступила його ведуча
Катерина Василівна Ломакі-
на.

— Сьогодні, — відзначила
вона, — ми говоритимемо
про завод як про людину, бо
саме тут працюють люди, які
дбають про все, які дбають
про всіх, які дбають про Ук-
раїну, про край поліський, бо
вони тут народилися, тут жи-
вуть, тут працюють, тут їх ко-
ріння, яке напувається соком
землі. Бо не знають вони
іншого краю, іншої землі,
інших лісів, річок, озер і
боліт, і ріднішої землі для
них немає. Це, мабуть, про
них сказав поет:

Люблю свій край за буй-
ноцвіт розмаю,

За синь озер, за тихий шум
лісів.

Я тут живу, я тут родину
маю,

Тут люди працюваті і
прості...

Про те, як народився, чим
жив, чим живе зараз завод-
квіляр, розповів його дирек-
тор Василь Іванович Богда-
нець.

Нині на підприємстві тру-
диться 130 чоловік, з них 20
жінок. Багато хто з працюю-
чих привів сюди сина чи доч-
ку, сестру чи брата, дружину
чи чоловіка. Так складала-
ся трудові династії. Всі вони
вважають завод своєю
рідною домівкою, вони ра-
діють його трудовим досяг-
ненням і сумують з приводу
виробничих негараздів. Їх
душа болить за все, що дош-
куляє підприємству.

В 1951 році після закін-
чення курсів гірничих
майстрів в Дніпропетровську
прийшов працювати на за-
вод майстром вибухових
робіт нині покійний Василь
Васильович Близняк. Люди-
на із золотим серцем і доб-
рою душею, гордість заво-

дана підприємства
Ольги Василівни Кудитіної.
"Я не уявляю свого життя без
щезаводу, тут мій дім, моя
сім'я, моя робота, тут моє
життя", — каже Ольга Васи-
лівна.

Так, саме тут у тому дале-
кому 1959 році зустріла вона
свого обранця Степана Пет-
ровича Кудитіна. А з 1985
року працює на підприємстві
їх син Борис. Починав пра-
цювати механіком гірничого
цеху, пізніше працював мар-
кшейдером, начальником
гірничого цеху. Нині Борис —
інженер з техніки безпеки
підприємства. Його трудовий
стаж — 13 років, а загальний
стаж сім'ї Кудитіних складає
116 років.

Знають і поважають на
підприємстві й династію Те-
рещуків. Її старійшина,
Євген Йосипович, віддав
щезаводу 18 років, працю-
ючи майстром. А коли після
невдачі при вступі в педаго-
гічне училище його донька
Віра вирішила йти в коопе-
ративне, батько сказав: "Ні,
не стала вчителькою, то і
продавець мені в хаті не по-
трібен". І батькова воля була
законом, дівчина з 1976 року
розпочала свій трудовий
шлях на щезаводі №5. Споч-
атку висока, худенька
дівчина з карими очима і
русою косою чергувала на
прохідній заводу, весело по-
силаючи всім свою милу ус-
мішку. Потім вона — гірник,
оператор, лаборант, секре-

тар-друкарка, бухгалтер, ка-
сир, працівник відділу
кадрів, нормувальник, скар-
бник профкому і, нарешті,
інженер з організації праці.
Та Віра не тільки хороший
спеціаліст, вона добра і чуй-
на людина, любляча мати
двох дітей, яких виховує ра-
зом із чоловіком, який, до
речі, теж працює на щезза-
воді. А ще Віра любить
пісню. "Наш поліський соло-
вейко, наша Чураївка", —
називають її робітники щез-
заводу і односельці, бо не
раз вона радувала їх своїм
чудовим голосом.

Ряд пісень у виконанні

Віри Євгенівни прослухали і
учасники ювілейного свята.

Тут же, на щеззаводі, пра-
цюють і брати Віри Володи-
мир і Сергій. Володимир
очолює колектив транспорт-
ного цеху підприємства, а
Сергій працює під його ке-
рівництвом. Загальний тру-
довий стаж Терещуків на
підприємстві складає 73
роки.

Хорошими справами відо-

ничо-тех-нічного відділу
Віктора Івановича Стельма-
щука, ветеранів війни і праці
підприємства.

Ось уже 35 років трудить-
ся на заводі людина неспо-
кійної вдачі, людина з доб-
рою душею, машиніст
екскаватора навантажуваль-
ного цеху Андрій Володими-
рович Гуц. Саме від нього за-
лежить вчасна реалізація
готової продукції, безпере-

вича Богданця. Минають
роки, 42 з них віддано рідно-
му щеззаводові. Серпанок
сивини вкрив скроні директо-
ра, але в характері його май-
же нічого не змінилося: та-
же голос, та ж вимогливість
до себе і підлеглих, лю-
дяність і простота, вміння
довести справу до кінця, тур-
бота про підприємство і лю-
дей, які на ньому працюють.

Повстеляла скроні сиви-
на,

І, здається, не болить
вона,

А торкнеться поглядом на
мить —

Запече, заніє, зацемить.

Не вгадаєш, навіть,
звідкіля

Час із лука влучно так
стріля.

Понад усе любить Василь
Іванович життя. А ще лю-
бить своє село, свій завод і
українську пісню. Тож для
нього, всіх присутніх на
святі прозвучало ряд пісень,
в тому числі і пісня "Душі
криниця".

Улюблена пісня цієї люди-
ни справді високих душевних
якостей.

В. АНДРІЙЧУК.

На знімках: фрагменти
свята.

Фото В. ГОНЧАРА.

